

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๑ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๔๖

เรียนธรรมแต่เพื่อโลก

วันนี้ท่านเจ้าคุณวัดโพธิ์ฯ จะพาพระเถร ประชาชนด้วยท่า มาดูเหมือนตอนบ้ายโฌง จะพาพวกนั้นมาฟังเทศน์ ตกกลางเอาศาลานอกถึงจะพอกัน ศาลานี้พระนั่งจะไม่พอแล้ว ประชาชนต้องไปหานั่งอยู่ตามป่า แต่ป่าสมัยทุกวันนี้ไม่เหมือนแต่ก่อน เรียกว่าป่าทุกวันนี้ บกพร่อง แต่ก่อนป่าแถว ๆ นี้สมบูรณ์ สมบูรณ์อะไร ก็มีต่อมีอะไรอยู่ตามนั้น พวกแดน พวกต่ออยู่ตามนั้น เดียวนี้มันหมดแล้วแหละ สมมุติว่าประชาชนมากมาย ๆ ไม่มีที่นั่ง แอบ ไปนั่งในป่านี้ก็จะมีอะไรได้เกาบ้าง เข้าใจไหม คือต่อแดนไม่มี เราะระลึกได้ไม่ลืม นี่ต้น อะไรเขาเรียกต้น เป็นป่าทั้งนั้นอยู่รอบศาลานี้แต่ก่อน เดียวนี้มันโล่งหมดแล้ว มันเป็นคน ละโลก ป่ารอบศาลา ต่อมันมาทำรัง โหย ขนาดนี้ ทำอยู่ข้าง ๆ แม้แต่พระยังไม่เห็น พระก็ไม่เห็น หมาก็ไม่เห็น

ที่จะมาเป็นพยานยืนยันกันก็คือว่า พระท่านล้างบาตร มันมีโฌงอยู่นั้น ล้างบาตรแล้ว สาดโน้นสาดนี้ ท่านเองท่านก็ไม่รู้ว่ามันต่อทำรังอยู่ป่ากระจิงกระแจ่ง ท่านไม่รู้ หมาก็ไม่รู้ เข้าใจไหม นี่ทำไม่ถึงว่าหมาก็ไม่รู้ เวลาพระท่านสาดน้ำล้างบาตรนี้ไป สาดเข้าไปในป่า หมาก็จะไปหาเก็บกิน ไปแย่งอาหารกันในป่า กัดกันในป่า กัดใส่รังต่อ ต่อชัดเอาขึ้นฟังเสียง ร้องลั่น วิ่ง นั่นเห็นไหม หมาก็ไม่เห็นพั้งเห็นเดียนั้น ฟังเสียงลั่นเลย โห เลยไม่ทราบว่ามีตัว ไหนแพ้วตัวไหนชนะ เพราะต่อรังใหญ่มันยกขบวนมาเลย ก็ไปชนมันทั้งรัง มันก็เอาใหญ่ เสียงหมากร้องแจ๊งแจ๊ก ๆ อยู่ตามนี้ กลางวันกลางวันยังร้องอยู่นะ คือตัวไหนอยู่ตรงไหน คือ มันไม่ได้เข้าไปบ้าน มันไปหาเก็บอาหารกินอยู่ที่นี่ ตัวไหนอยู่ที่ไหนร้องแจ๊ก ๆ คือพิษมัน แสดงเมื่อไรมันก็ร้อง เข้าใจไหม เสียงแจ๊งแจ๊ก ๆ อยู่ตามนี้

นี่เราไม่ได้ติดต่อเขา ถ้าจะเอาต่อเอาแดนมาไว้ข้างศาลานี้ มันก็จะเปิดเผย มันเห็น มันก็จะไม่ไปชิว วันนี้จะเอาศาลาหลังนั้น คนมากจะพอ หลังนี้ไม่พอ เพียงพระท่านนั้นก็เต็ม หมดแล้ว เราเคยเห็นแล้วพระเต็มหมดเลย จังหวัดนี้มันทุกอำเภอณะ เต็มหมดเลย กะว่า ตอนบ้ายโฌง ถ้าธรรมดาแล้วก็ตั้งแต่เมื่อวานนี้ตอนวันพระ แรมแปดค่ำ ตอนบ้ายโฌง ทุก ๆ ปี แต่ปีนี้มีการเทศน์ที่บ้านหนองใหญ่-หนองตุ่ม เสีย เลยเลื่อนมาวันนี้ เมื่อวานนี้เทศน์ ที่นั่น วันนี้เลื่อนมาที่นี่ ที่มีแปลกอยู่ระยะนี้ นะ ในวัดนี้แต่ก่อนไม่เคยขาดนะ คือเขามาอยู่

ด้วยความร่วมมือของเขาพวกสัตว์ อย่างผึ้งหลวงนี้ ต้นยางปี่นี้ดูเหมือนประมาณสัก ๔๐ มัน มีประจำ อย่างน้อยปีละ ๓๐

นี่ก็พวกเก่าแหละ พอเขาเลี้ยงลูกของเขาโตแล้วเขาก็ไป พอถึงฤดูแล้วเขาก็กลับมา ก็มาเข้าที่เก่า ต้นไม้ต้นเก่า คือมันปลอดภัย มันแปลกอยู่ที่ว่าต้นไหนเคยเข้าเคยอยู่ต้องไป ต้นนั้น ต้นอื่นไม่ไปนะ มันก็แปลกอยู่ เช่นอย่างในวัดนี้ ต้นยางมีตั้งหลาย ๆ ต้นไม้ไป ไป อยู่ต้นนั้นแหละ ต้นเคยอยู่ ปี่นี้ดูว่าถึง ๔๐ รัง ผึ้งหลวง นี่ก็ดูเหมือนจะยังไม่หมด เพราะหน้านี้เป็นหน้าที่หมดแล้ว ตั้งแต่เดือนพฤษภาคมไป เขาเลี้ยงลูกโต แก่แล้วก็พาลูกเขาไป เลี้ยงเป็นรุ่น ๆ รุ่นนี้แก่มาแล้ว รุ่นนั้น ๆ พอสมควรเขาก็เลิกไป

จะเริ่มมาตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ ผึ้งหลวงเริ่มตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ มีนา เมษายนที่ พอ พฤษภาคมเรียกว่าแก่ ถ้าเป็นผลไม้ก็แก่ มันเลยมีลูกมาแล้ว นอกจากพวกที่มาล่า ๆ ก็อยู่ ล่า ๆ เล็ก ๆ น้อย ๆ ส่วนใหญ่จะอยู่เริ่มตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ มีนา ตั้งแต่สร้างวัด เขาอยู่ อาศัยมาตลอดตั้งแต่สร้างวัดมา มีอยู่ทุกปี เป็นแต่เพียงว่าบางปีมาก บางปีน้อย มีทุกปี ต้น อื่นก็มีบ้างไม่มาก เรียกว่าจรมาย่างนั้นแหละ ต้นยางมีต้นละ ๒ รัง ๓ รังก็มี เป็นบางปีนะ แต่ต้นที่เขาเคยไปทำเรียกว่าทุกปีเลย อย่างวัดเจติย์หลวงก็ยังมี ตอนที่เราไปเราเห็นรังผึ้ง อ้อ นี่ก็พวกรุ่นเก่า ตอนที่เรายู่วัดเจติย์หลวงก็เห็นมี นี่ก็มีมาเรื่อย ๆ ต้นยางต้นนั้นยังไม่ ตาย เพราะเขาสืบทอดกันมาเรื่อย ๆ

ที่นี้ที่มากก็คือว่า มากทั่ว ๆ ไปหมายถึงพวกต่อ มีอยู่ทั่วไปในวัด แต่เขาไม่ได้ทำรัง ต่ำ ๆ เหมือนนี่นะ ทำอยู่สูง ๆ ที่ไหนที่น่าทำไม่ว่าสูงว่าต่ำเขาก็ทำ แต่ส่วนมากมักจะทำสูง อย่างพวกที่มาทำอยู่ที่นี้ มันต่อยหมานี่ โอ้ย เสียงลั่นเลย หมาก็ไม่เห็น คนก็ไม่เห็น พระไม่ เห็น มันอยู่ในพุ่ม จนกระทั่งวันมันต่อยหมาแล้วถึงได้เห็น โอ้ มันหาที่หลบซ่อนดินะทำรัง หมากัดกันไปชนเอาชิ ชนมันแตกทั้งรังเลย ชัดหมา หมาเลยไม่มีตัวแพ้วชนะ เสียงลั่น แล้วกลางวิกลางวันยังร้องแจ๊ก ๆ จัก ๆ เจ็บ พิษของมันจะออกเป็นระยะ ๆ นะ โห ต่อนี้ ปวดมากนะ บรรดาพวกแตนพวกต่อเรานี้เคยหมดแล้วแหละ เพราะฉะนั้นถึงรู้ชนิดไหน มันปวดมากปวดน้อย รู้

อย่างที่อยู่หน้ากุฏิเรานี้ เราพาเด็กไปตอนบ่ายสี่โมง เถววัลย์มันมาพันทางเราไป เรา พาเด็กไป เถววัลย์เล็ก ๆ แต่มันจะรุงพะรังลวดไปลำบาก ก็เลยบอกเด็ก เด็กอายุไม่ถึง ๑๔-๑๕ ปีนะ ต่อมันทำรังอยู่ที่นี่ เราก็มองไม่เห็น เด็กก็ไม่เห็น เถววัลย์มันจะรุงพะรัง เด็กเลย ไปตัดเถววัลย์ จับดึงนี้มันไปกระเทือนรัง มันแตกออกมาชิ ต่อยเด็ก เด็กร้องกรีดเลย เรา มองเห็นต่อเข้า พอเห็นต่อ มันเป็นช่อง ปิดเด็ก เราปิดเด็กไป เรายืนต้นอยู่นั้นเลย โอ้ย

ฟาดหมดรังเลย คือถ้าปล่อยให้ไปต่อเด็กนี้ ดีไม่ดีตายได้ วันนั้นเด็กดูว่าถูกต่อยตัวหนึ่ง หรือสองตัว เป็นไข เด็ก ไอ้เรานี้ตั้งแต่นั้นมาจนกระทั่งตีสองค่อยสงบ หมดเลยหลัง เรียกว่ายกรังใส่เราเลย เรายืนต้นช่องนี้ไว้มันไม่เห็นเด็ก รังมันอยู่นี้มันก็ชัดเรา เราปล่อยเลย เฉย เอาเต็มเหนี่ยวเลย สองหน มันเอาเราจนพระร้องโก๊ก ๆ เรายังเฉยอยู่ นะ อย่างงั้นละเหตุผล ฟังซิ

ทางนี้ก็ไม่ว่าบพระมาดูข้างหลัง โหย หมด แผ่นหลังนี้หมดเลย มันต่อยจุดไหน เป็นจุดแดง ๆ ฟาดทั้งหัวทั้งอะไรหมดเลย จนเป็นไขกับที่เลยนะ ขึ้นมาก็นอนไขเลย มันเอา อย่างหนัก ตีสองค่อยสงบลง ตั้งแต่บ่ายสี่โมงเย็นถึงตีสอง ตั้งเท่าไร ๙ ชั่วโมง ๑๐ ชั่วโมง มั่ง ฤทธิ์ของมัน ก็มันหมดรังใส่เรา นี่ครั้งแรก ครั้งหนึ่งอยู่หนองผือ อันนั้นเขาเรียกแดน เหลือง โอ๊ย ปวดมากนะ รองต่อลงมา ทั้งรังนี้ก็ดี ฟาดเราทั้งรังเลย พระอยู่ข้างหลังร้องไว้ด ว่าด ๆ คือแดนมันรุมเรา เราเฉย คือห้ามไม้ออกไปจะไปทำที่ล้างเท้า ฝนตกมันเปียก เห็น ท่านปรารภว่าถ้ามีที่นี้ก็จะไม่เปียกนะ มาถึงที่ล้างเท้าแล้วฝนก็หยุด ถ้ามีที่มุง ท่านว่างี้ นั่น ละเราถึงพาพระไปเอาไม้มา ไม้ต้นเสานะ

ที่นี้เวลาจะหามเสาขึ้น เรากับพระหามเสา พระอยู่ข้างหน้า เราอยู่ข้างหลัง นี่รัง แตนอยู่ที่นี่ เถววัลย์มันเกี่ยวโยงกับต้นเสา พอเรายกต้นเสา เถววัลย์มันจะไปเหนี่ยวกัน กระเทือนรังแดน พระเอาเสาขึ้นบ่าแล้ว หันหลังให้เรา พอเรายกขึ้นใส่บ่ามันก็ฝึงมาเลย ถ้า สมมุติว่าเราโดดลงนี่ พระดีไม่ดีไม่ทับตายเลย นั่นละตรงนั้นละ รักษาชีวิตของพระ พระไม่ รู้ณะองค์ข้างหน้า แตนฟาดเรานี้หมดรัง จนพระอยู่ข้างหลังร้องโก๊กแก๊ก ๆ เราเฉย พอ ออกไปแล้วบอกให้พระท่านปลงลงดูซิมันเป็นยังไง มันแดนต่อยเรา ปลงลงไม้ มาดู ไอ้โหย รังยาวขนาดนี้ หมดรังเลย อันนี้สองหนเรา

อันนี้ก็รู้สึกว่าเป็นไขย้อม ๆ เหมือนกัน มันเอาหมดนะ แต่ตอนนี้ โหย เอาเต็มที่เป็น ไขเลย ถ้าหากว่าเราวิ่งหนีเด็กตาย ไม่สงสัย ตาย มันจะเอาทั้งรัง ตายเลยเด็ก พอรู้ว่าเป็น ต่อเท่านั้น มันเป็นช่อง เรายืนต้นนี้เลย ไม่ให้มันไปโน้น ให้มันชัดเรา เด็กก็รอดไปได้ นี้ เรียกว่าตายละไม่สงสัย เพราะต่อ สำหรับเราไม่เป็นไรละ สองหนนี้มันยกรังใส่เลยทั้งต่อทั้ง แตน เราจึงคิดเหมือนกันเวลาพวกนี้มันมั่งง่วงนอน เอาเถววัลย์ไปผูก เอาต่อเอาแดนไป แขนงไว้ เถววัลย์มาไว้ทางจงกรม มันเดินเช่อซ่า ๆ ไปเกาะ เสียงมันจะลั่น เราจะหัวเราะอยู่ กุฎีนี้เฉยเลยละ ได้ยินแต่เสียงลั่น เราจะวิ่งมาถาม เสียงอะไร ๆ เราก็จะทำทำ มันเสียง อะไรจ้อแจตะกึ้นเหมือนหมากัดกัน ทางนั้นก็แค่แผดว่าหมากัดกันยังไง ต่อทั้งรังก็จะว่า

เขาไม่รู้ว่าตัวนี้ใส่คาถาให้เขา เป็นอย่างนั้นนะ ที่น้ำมันหมดเสียแต่นต่อแถวนี้ พวกนี้จึงได้สงบ สนุกนอนกันนะ ไม่งั้นเอาหลงทิศไปละ

มันหายไปไหนหมดนะต่อ ไม่มีเตี้ยวนี้ แต่ก่อนมีอยู่ทั่วไป หายไปไหนหมด แตนก็ไม่ค่อยมี มีเล็ก ๆ น้อย ๆ ไม่ใช่แต่นที่เป็นพิษ มีเล็ก ๆ น้อย ๆ เรื่องสัตว์ที่ต่อยปวดที่สุดคือต่อเป็นทีหนึ่ง แตนเหลือง แตนสูด มันมีหลายประเภท ต่อยปวดมากนะ เราระลึกถึงเณร เณรอยู่ข้างหลังเรา นี่จะไปในป่านี้ ที่นี้ปลวกชิมันเต็มอยู่พื้นดิน ปลวกใหญ่เสียด้วยนะ มันเอาหลงทิศไปเลยแหละ เณรมาข้างหลังเราไม่เห็นซิ ทีแรกเราก็ก่อนไม่เห็น มันกัดเราบ๊อบบอมมองลงไป โถ พอพ้นจากปลวกนี้แล้ว เราก็กินทำยืมมอง ไอ้เณรนี่เชื่อ ๆ ซิ มา ดูอะไร มันยังเชื่ออยู่นะ ปลวกเต็มพื้นดินนั่นนะ เราเห็นปลวกแล้วมันกัดเราแล้ว พอกัดเราก็กินไป ยืมทำทำมอม เณรมา ดูอะไร.คือมันยังไม่กัดเณร เณรยังไม่เข้าไปถึงจุดใหญ่มันอยู่แถวนี้ดูนี่นะ ทำทำ ดูนี่นะ ทำทำ เสียงแว้ว มันมีช่องเดียวเราก็กินยืมขวางอยู่นั้น ฟังเสียงร้องแว้ว วิ่งกลับหลัง ไสเราไปแต่เราไม่ไป เณรไม่มีทางไปก็วิ่งกลับ เป็นอะไรเณร เราว่า โอ๊ย ปลวกเป็นอะไรเณร เรายังว่าสบายอยู่นะ ดัดมันสักหน่อย มันเพียงเท่านั้นไม่ได้เจ็บมากอะไร ตลกดี ๆ นี่ละ

นี่ขบขันนะ ถ้าไปเจออย่างนั้นเอาละ เราเคยเจอแล้ว เช่น แตนต่อย บ๊อบ แตนต่อยแล้วบ๊อบเรารู้แล้วเราเฉย มันฟาดข้างหลัง เราไม่ไปนี่ เราทำทำ คือไม่ให้รู้ว่าแต่นต่อยเราเราไม่ตื่น เราเฉย เอาหลายครั้งในวัดนี้ ส่วนมากที่ตัดพระเณรในวัดนี้มีแต่เราคนเดียวแหละตัด หรือไปเวลามันต่อย มันตื่นซิ ดิ้นให้รู้ว่าแต่นต่อย ไอ้เรานี่เฉย บ๊อบเข้าไปรู้แล้วว่า เป็นแต่น เอาละที่นี้มีทำแล้ว ชัดข้างหลัง ฟังเสียงดินปาเล็กไปเลย เตี้ยวนี้ไม่มีนะมันไปไหนหมด นี่พูดเรื่องแต่นให้พวกนี้ฟัง เรื่องแต่นเรื่องต่อ วัดนี้มีมาก แต่สำหรับฝั่งไม่เป็นไรละ อยู่ข้างบนเขาไม่ลงมา ถ้าแหลว(เหยี่ยว) ไม่ไปทำไมเขา เขาไม่ทำ

เมื่อวานนี้คนก็มากนะ ไปเทศน์เมื่อวาน คนมีมากเหมือนกัน ทองก็ได้ตั้ง เมื่อวานนี้นะ วัดหนองตุม-หนองใหญ่ วันที่ ๒๐ เมื่อวานนี้ทองคำได้ ๓ กิโล ๕๒ บาท ๔๓ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๑,๗๖๒ ดอลลาร์ เงินสดได้ ๑,๖๖๐,๗๙๐ บาท ที่ไปเทศน์เมื่อวานนี้ เทศน์มันหมด ไปเทศน์ที่ไหน ๆ มันก็หมดทั่วประเทศไทย เมื่อวานนี้วัดหนองใหญ่-หนองตุม มองหาอะไรไม่เห็น เลยคว้าเอานิทานออกมาซิ นิทานสองนิทานเมื่อวานนี้ เมื่อวานใครไปก็ได้ยินนิทานอันนี้ จังออกมาให้พวกนั้น ฟังเสียงหัวเราะแกล้ง ๆ นี่ละถ้าไปช่องไหนมันมีนิทานควรจะเหมาะกับสถานที่ใดมันก็จังออกมา ที่ใดเหมาะกับที่ใดก็จังออกมาที่เหมาะสม ๆ นะ นี่

ก็เหมาะก็กับที่นั่นเลยจัดออกมาเมื่อวานนิทาน สองกลอนเมื่อวาน ฟังเสียงหัวเราะแก๊ก ๆ ทางนี้ก็เล่าไปเรื่อย ทางนั้นหัวเราะแก๊ก ๆ

กรุงเทพมันฟังไม่ได้เรื่องแหละ พวกนี้พวกอ่อนภาษา พวกนี้เขาแก่ภาษาพอแย็บ มันรู้ทันทีหัวเราะแก๊ก เมื่อวานนี้เห็นพวกแก่ภาษา มันเป็นอย่างไงใส่พวกแก่ภาษาสักหน่อย พอใส่ฟังเสียงหัวเราะกันลั่นเมื่อวานนี้ เล่านิทานให้พวกนั้นฟัง นาน ๆ มีทีหนึ่ง ไปห้องไหน พอจะมีนิทานเข้ากันได้กับสถานที่ใดก็จัดอันนั้นออก ๆ ไปอย่างนั้น

วันนี้ตอนบ่ายโมงท่านเจ้าคุณจะมา ส่วนมากเทศน์สอนพระนะ พระจะมามากแหละ วันพรุ่งนี้ ทุกปีนี้เต็มหมดศาลาออกข้างนอกเต็มหมด ปีนี้เลยจัดศาลาใหญ่เสีย เอาศาลาใหญ่พอดี เทศน์สอนพระ เราสงสารพระ ทุกวันนี้ศาสนาเหลวไหลมากที่สุดทีเดียว นี่ละภาษาธรรมเป็นอย่างนั้น พระเณรเราเหลวไหลมากเหมือนไม่มีคัมภีร์วินัย ทั้ง ๆ ที่เรียนชั้นสูงเป็นมหาเปรียญขึ้นไป พวกนี้เรียกว่าเป็นผู้ศึกษาด้วยดีมาเรียบร้อยแล้ว ถึงชั้นมหาแล้วไม่สงสัยแหละ ก็ประโยค ๆ ไม่สำคัญนะ ก็เลสมันเหนือทุกอย่าง เพราะเราเรียนธรรมเรียนได้แต่ความจำ ก็เลสมันไม่ได้สนใจกับความจำ ก็เลสมันเป็นความจริงของมันล้วน ๆ คือเป็นกิเลส วันยังค่ำ ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา เป็นกิเลสบนหัวใจสัตว์ล้วน ๆ อันนี้ไม่มีใครแตะมันได้

เรียนมาก็ประโยคก็เป็นแต่เพียงความจำ ไม่ใช่ความจริงที่จะถอนกิเลสได้ เพราะฉะนั้นกิเลสจึงไม่กลัว กิเลสจะกลัวเฉพาะผู้ที่เรียนเพื่อปฏิบัติ ถ้าเรียนเพื่อปฏิบัติแล้ว ไม่ว่าจะหญิงชาย ใครเรียนได้เป็นคติเตือนตัวเอง เอาไปแก้ไขตัดแปลงตัวเอง นี่เรียกว่าเรียนเพื่อปฏิบัติ ปรัชญา ปฏิบัติ ปฏิเวธ เมื่อเรียนเพื่อปฏิบัติ เราปฏิบัติแล้วผลแห่งการปฏิบัติก็ปรากฏขึ้นมา ทำให้กิเลสเบาบางลงไปจากปรีชาญาณ นี่เป็นสายทางของศาสนาโดยแท้ ตามที่ท่านแสดงไว้ว่า ปรัชญา ปฏิบัติ ปฏิเวธ ปรัชญาได้แก่การศึกษาเล่าเรียน ศึกษาแบบแปลนแผนผังของอรรถของธรรม ของบาปของบุญ ของนรกสวรรค์ มรรคผลนิพพาน จะอยู่ในแปลนคือศาสนธรรมนั้นหมด

เช่นอย่างท่านแสดงไว้ว่า พระไตรปิฎก ปิฎก ๆ นั้นแปลว่าภาษาชะ ไตรแปลว่าสาม พระไตรปิฎก แปลว่า ภาษาสาม คือรับรองพระสูตร ๑ พระวินัย ๑ พระปรามัตถ์ ๑ ทั้งสามนี้ท่านเรียกปิฎก พระไตรปิฎกคือภาษาสำหรับรับรองธรรมทั้งสามประเภทนี้ ทีนี้เวลาเรียนมาแล้วก็ได้แต่ชื่อ กิเลสประเภทต่างๆ ตลอดธรรมะประเภทต่างๆ ได้แต่ชื่อ ๆ ไม่ได้เห็นตัวจริง ไม่ได้ตัวจริง จึงไม่เกิดผลอะไร ยิ่งเรียนเพื่อขึ้นเพื่อภูมิด้วยแล้วยิ่งเหลวไหลมากไปเลย ถ้าเรียนเพื่อปฏิบัตินี้ถูกต้องตามหลักธรรมที่ท่านสอนไว้ สมัยนี้มันกลับตรงกัน

ข้าม มันเอาธรรมพระพุทธเจ้านั้นแหละมาทำลายพระพุทธเจ้า มาทำลายศาสนธรรมให้ แผลงเหลวไปหมด ผู้ที่เป็นนั้นไม่ใช่ผู้ไม่ได้เรียน เรียนมากกว่าผู้เขาไม่เป็นเสียอีก แต่ ไม่สนใจที่จะปฏิบัติตามที่ศึกษาเล่าเรียนมา ความรู้การเรียนมาเหล่านี้กลายเป็นอาวุธของ กิเลสตัณหาทำลายตัวเองและสังคมทั่ว ๆ ไปหมดเห็นได้อย่างชัดเจน

วัด ๆ ท่านตั้งไว้สำหรับผู้บำเพ็ญ ละชั่ว ทำดี รักษาศีลรักษาธรรม บำเพ็ญภาวนาให้ รู้บาปรู้บุญ สรุปลความแล้วว่า ละชั่ว ทำดี เป็นวัดที่ไหนเป็นสถานที่ร่มเย็นที่นั่น ๆ นี้วัดใน ครั้งพุทธกาลตั้งเรื่อยมา แล้วก็ เป็นวัดมาเรื่อยจนกระทั่งปัจจุบันนี้ ถ้ามีวัดที่ไหนความ ร่มเย็นตามความรู้สึกของคนที่เชื่อต่อศาสนามานาน ก็เป็นความร่มเย็นในจิต พอทราบที่ นั้นมีวัดที่นี้มีวัด นี่เป็นสิ่งที่ฝังลงในใจของสัตว์ ให้มีความสงบเยือกเย็นไม่กำเริบเสิบสาน คำว่าวัดจึงเป็นธรรมที่สำคัญตั้งแต่ครั้งพุทธกาล แล้วที่นี้วัดนั้นก็เลยมาจนกระทั่งทุกวันนี้ เดี่ยวนี้วัดมันกลายเป็นวัดส้วมวัดถ่าน พระส้วมพระถ่านไปหมดทั้งเขาทั้งเรา จะตำหนิใคร ตำหนิไม่ได้นะ

คัมภีร์มีอยู่มันไม่สนใจ เข้าไปอยู่ในวัดในวาทะเป็นพระเป็นเถระผ้าเหลืองคลุมหัว หัวเขาหัวเราเรียบบร้อยแล้วอาศัยชาวบ้านหากิน เรียนตั้งแต่เรื่องโลกเรื่องสงสารดิรัจฉาน วิชาซึ่งไม่มีในศาสนาเลย แล้วเอาเข้ามาเหยียบย่ำทำลายศาสนาวิถาวาवास เหยียบพระ เหยียบเถระให้กลายเป็นพระส้วมพระถ่าน วัดส้วมวัดถ่าน ทุกสิ่งทุกอย่างกิริยาในวัด กลายเป็นส้วมเป็นถ่านเป็นพินเป็นไฟไปหมด ผิดกันกับวัดครั้งพุทธกาลอยู่มาก เพราะผู้ที่ ครองวัดกลายเป็นผู้สร้างพินสร้างไฟ ส้วมถ่านสกปรกโสมนขึ้นใส่ตัวเองและวิถาวาवासไป หมด แล้วที่นี้วัดกับบ้าน อย่างน้อยก็เรียกว่าพอ ๆ กัน มากกว่านั้นวัดเร็วกว่าบ้าน เพราะ ชาวบ้านเขาไม่กล้าตำหนิติเตียนพระที่ทำผิด ข้ามเกินพระธรรมวินัย สร้างความชั่วช้าลามก อยู่ในวัดในวา ไม่มีใครไปสนใจ พระจึงสนุกสร้างส้วมสร้างถ่าน สร้างพินสร้างไฟภายในวัด วัดเลยกลายเป็นขุมมรก เผาพระเผาเถระ เผาหัวใจประชาชน ใครไม่อยากจะเข้าไปใกล้วัด ผู้ที่มีความดีความชอบ เป็นผู้สมบัตินั่งอยู่ในใจบ้าง ไม่อยากไปวัดเช่นนั้น วัดไหนก็ตาม เป็นเช่นนั้นแล้วเหมือนกันหมด นี่พูดตามหลักความจริงของวัดของพระของเถระ

เลอะเทอะไปหมดนะเวลานี้ไม่ว่าที่ไหน พูดด้วยความเสมอภาค ไม่หนักทางโน้นไม่ เบาทางนี้ พูดตามหลักความจริง เวลานี้วัดเรากลายเป็นส้วมเป็นถ่านเป็นพินเป็นไฟ หา ความสงบเย็นใจแก่ผู้ไปเกี่ยวข้องไม่ได้ แม้ที่สุดผู้เข้าไปบวชเป็นพระก็กลายเป็นผู้ไปสั่งสม ความชั่วช้าลามกไปหมดเวลานี้ เรียนตั้งแต่วิชาทางโลกทางสงสารที่คัมภีร์พุทธศาสนาท่าน

ให้ชื่อว่า ตีรัจฉานวิชา วิชาของสัตว์โลกผู้ยังพอใจในการติดการชั่งพัพพ์ในกองทุกข์กิเลส ตัณหา ที่เป็นเครื่องผสมกันให้เกิดกองทุกข์กันอยู่ทั่วไป

วิชาเหล่านี้ท่านไม่เอาเข้าไปยุ่งในพุทธศาสนา บอกไว้ชัดเจนในตำรับตำรา ครั้ง พุทธกาลท่านก็เรียน ไม่ใช่มาเรียนอย่างทุกวันนี้ แต่ท่านเรียนเพื่อศึกษาเพื่อปฏิบัติจริง ๆ ปฏิบัติไม่ค่อยมีมาก ปฏิบัติมีมากในครั้งนั้น แต่ก็มีเหมือนกัน ท่านบอกไว้แล้ว มีเรียนแต่ ท่านเรียนเพื่อจะออกปฏิบัติ ไม่ได้เรียนเพื่อจะเตร็ดเตร่เร่ร่อน เพื่อเอาชื่อเอาเสียงเอา อำนาจบาตรหลวงป่าๆ เกื่อนๆ ซึ่งเป็นเรื่องของกิเลสมาเหยียบศาสนธรรม มาเหยียบ ตัวเองคือพระเณรให้หลงเหลวไปอย่างที่เป็นอยู่เวลานี้ ซึ่งมีอยู่ทั่วไป วัดไหนไม่มี ตีรัจฉานวิชาซึ่งเป็นวิชาของสัตว์ตัวรุ่มร้อนเข้าไปแทรกอยู่แล้ว วัดนั้นเหมือนว่าไม่ใช่วัดเต็ม ภูมิเสียแล้วเวลานี้ นี่กลับตรงกันข้ามอย่างนั้นนะ

แล้วศาสนาว่าเจริญ มันเจริญตั้งแต่ความจดความจำ เรียนมาเพื่อกิเลส กิเลสเอา เป็นเหยียงเหยียบขึ้นของกิเลสไปหมด ไปหาดูเอาถ้าว่าเราอุทรินะ การเรียนก็เรียนมาด้วยกัน ดังที่เห็นนี้แล้ว ตำรับตำราคัมภีร์ไหน ตามีหุมีก็ไปค้นมาดูได้ด้วยกัน ผิดถูกดีชั่วทำไมจะไม่ รู้คนเรา แต่ความเลอะเทอะหูหนวกตาบอด ไม่เหลือบมองในศีลในธรรมที่เป็น สารประโยชน์ มันมีอยู่มากเวลานี้นะ เลอะเทอะไปหมด ไม่สนใจปฏิบัติเลย เรียนโก้ๆ เก๋ๆ เป็นเรื่องของกิเลสไปทั้งมวลในพระในเณรในวัดวาอารามแต่ละวัด แล้วดีไม่ตีใครไปเป็น เจ้าอาวาสนั่นละฝั่งผายลายตาละนะ เบ่งเที่ยว เอา ขยับเข้าไปใครไปอยู่ที่นั่น ภาคไหนไป อยู่ทีนั้นเป็นใหญ่เลยเที่ยว นีละมันเป็นโลกไปหมด คนอื่นภาคอื่นไปอยู่ด้วยไม่ได้ มันหวง เหมือนเสือหวงซาก

พระบวชมาเป็นเสือหวงซากมีหรือ หลักพุทธศาสนาใครบวชเข้ามา ตั้งแต่วงศ์ กษัตริย์ลงมา ไม่มีการถือชาติชั้นวรรณะ ถือภาคนั้นพรรคนั้นพวกนี้อย่างสมัยกิเลสมาครอง วัดครองวา ครองพระครองเณร ครองอรรธครองธรรม เหยียบย่ำทำลายศาสนาให้หลง เหลวไปอย่างทุกวันนี้ ทุกวันนี้มันมีจริงๆ น่าอุจาดบาดตามากนะ ทำไมพระเราจึงหยาบเอา เหลือบเกิน หยาบยิ่งกว่าประชาชนทั้งหลายเสียอีกนะ ไม่มียางอายเลยพระเรา แล้วมาอาศัย ชาวบ้านเขาหากิน แล้วก็มาเบ่งตัวเอง โอ้ย น่าทุเรศนะพระเรา ไปหาดูเอา ให้ดูเจ้าของก่อน จะดูผู้อื่น เราเป็นยังงี้ดีหรือไม่ดีเราดูเรา แล้วดูคนอื่นเอามาเทียบเพื่อหาเหตุผลเพื่อ อรรถเพื่อธรรม นำผลประโยชน์เข้ามาสู่ตัว เอ้า ดู คัดเลือกเอา มันมีทั้งดีทั้งชั่วมีมาตั้งเดิม เรื่องดีเรื่องชั่ว พระก็ไม่ใช้จะมาเลวตั้งแต่บัดนี้ เคยเลวมาแล้ว ท่านจึงเรียกว่า พระอิลัษซีๆ พระไม่กลัวบาป เป็นพระประเภทนี้เอง

ในครั้งพุทธกาลลัทธิก็ประเภทที่ไม่ละอายบาปนี้แหละ แล้วมันก็ติดกันมาอย่างทุกวันนี้ ยิ่งมากขึ้นนะ สร้างวัดสร้างวาขึ้นที่ไหน สร้างบาปสร้างกรรมสร้างสัวสร้างถาน สร้างฟันสร้างไฟเผาไหม้ในวัดในวาไป พุดแล้วมันน่าอายนะหัวโล้นๆ ด้วยกัน มันไม่อายเลย พวกนี้มันด้านพอ มันไม่ได้สนใจในธรรมนะ เรียนธรรมแต่เพื่อโลก เพื่อให้กิเลสตัณหาเอาไปขี้ขยำแหลกหมด มันไม่ได้เรียนธรรมเพื่อปฏิบัติธรรม ละความชั่ว บำเพ็ญความดีนะ ดังที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ มันเหลวแหลกแหวกแนวไปหมด สุดท้ายคำว่าศาสนาพุทธก็มีแต่ชื่อ ผู้ปฏิบัติตามหลักศาสนาพุทธทั้งฆราวาสและพระนี่แทบจะไม่มีแล้วเวลานี้ มีแต่ความเลอะเทอะเพราะอำนาจของกิเลสมันหนาแน่นขึ้นทุกวัน ๆ

ตัวที่สำคัญมากที่สุดก็คือตัวราคะตัณหา ตัวนี้เหี้ยมแหลกไม่ว่าพระว่าเณรว่าฆราวาส เหี้ยมได้หมดทีเดียว ตัวนี้อุจาดบาดตามาก แต่ในสายตาของผู้ดี เรียกว่าตัวนี้ตัวอุจาดมาก แต่สำหรับผู้หน้าด่าน โอ้ย ชอบมากนะ อันนี้ละตัวทำลาย เวลานี้แหลกเหลวไปหมด การแก้ก็ไม่มีอะไรแก้ยากยิ่งกว่าธรรมชาตินี้ ตัวนี้แก้ยากที่สุด บรรดากิเลสที่มีในหัวใจของสัตว์โลกยกนี้ให้ว่าราคะตัณหาเป็นที่หนึ่ง เป็นตัวออกสนามทีเดียว ตัวนี้จะเป็นตัวออกสนามออกสู่แนวรบ เหี้ยมขำทำลายธรรมไม่มีเหลือเลย แหลกๆๆ ในหัวใจของผู้ปฏิบัตินี้แหละดูเอา มันเหี้ยมบออยู่ที่หัวใจ

นี่ละที่ท่านภาวนาหาอุบายวิธีการฝึกทรมาณตนเองด้วยวิธีการต่างๆ เช่น อดนอน บ้าง อดอาหารบ้าง อดอาหารบ้าง วิธีการใดที่กิเลสตัวนี้ละตัวสำคัญที่มันจะเบาบางบ้าง ต้องหาวิธี เพราะตัวอื่นตัวใดไม่แสดง เป็นบริษัทบริวารของราคะตัณหาทั้งนั้น ตัวนี้จะออกได้ทั้งวันทั้งคืนยืนเดินนั่งนอน นิ่งอยู่เฉยๆ มันก็ขึ้น ขึ้นอยู่ในหัวใจของสัตว์โลก เอ้า เปิดมันมีอยู่ที่หัวใจของทุกคน อายไปหาอะไรอายุกิเลส ให้กิเลสเหี้ยมธรรมหรือ อายธรรมเหี้ยมหัวกิเลสได้ถึงถูก มันเหี้ยมหัวใจสัตว์เป็นยังงี้ ทั้งๆ ที่เราภาวนาอยู่เนี่ย เรื่องของราคะตัณหา มันจะยับเยิบๆ อยู่ในหัวใจ พอมันได้โอกาสแล้วเหี้ยมแหลกเลยๆ ทั้งๆ ผู้ปฏิบัติที่จะฆ่ามันอยู่ ถึงได้เห็นกันนะ มันยังไม่กลัว มันไม่ได้กลัวนะ เพราะฉะนั้นจึงได้เอากันหนัก

ตัวนี้ละตัวฝึกอย่างหนักอย่างแรง ตัวนี้เอง เช่นอย่างฉันจึงหนักมาก ๆ ฉันมากเป็นยังงี้ ร่างกายมีกำลัง ถ้าร่างกายมีกำลังก็แสดงว่าเครื่องมือสมบูรณ์แล้ว เครื่องมือของกิเลสราคะตัณหา มันอาศัยอันนี้แหละเป็นเครื่องมือ มีกำลังแล้วเรื่องคิดราคะตัณหา มันจะสั่งสมตัวของมันถึยบเข้าไปในหัวใจของผู้บำเพ็ญนั่นแหละ ที่นี้เวลาตัดอันนี้เข้าไป อันนี้ก็จะเบาลง ธรรมะก็ก้าวขึ้นได้ สติธรรม ปัญญาธรรม วิริยธรรม ก้าวขึ้นได้ๆ เพื่อเหี้ยมหัวอัน

นี้ลง ถึงไม่ขาดก็ให้ยุบยอบลงไป นี้อธิการที่ท่านฝึกกรรมาน ตัวนี้เป็นตัวสำคัญมากที่สุด
ให้ขึ้นเวทีเสียก่อนถึงจะรู้ ไม่ขึ้นเวทีไม่รู้

ใครก็ว่าตัวเป็นกรรมฐาน ๆ ก็เลสตัวนี้มันหัวเราะอยู่ในหัวใจ ให้สูญมาทั้งโคตรสุมา
เป็นกรรมฐานไม่พอเหยียบกุแหละ กุเอาตีนเดียวฟาดมึงหงายหมาไปเลยละพวกนี้ มันพูด
ได้อย่างจ้ง ๆ มันไม่ได้กลัว มีก็อุปชฌาย์มาบวชก็เถอะ ตัวนี้ตัวเดียวเท่านั้นฟาดเท่านั้น
อุปชฌาย์ฟัง ลูกศิษย์ลูกหาพระกำลังบวชนั่งหัดตบาสฟังไปตาม ๆ กันหมด อุปชฌาย์ใหญ่
เหยียบเข้าใจใหม่ ตัวนี้ใหญ่โตมากเห็นได้อย่างชัดเจน เวลาพิจารณาตัวนี้หนักมากที่สุด
อะไร ๆ ต้องคอยดูตัวนี้ตลอด ๆ มันหากมียับเยิบ ๆ ในจิต มันไม่ได้ออกทางอวัยวะ
มากกว่านั้นออก มากกว่านั้นลากเจ้าของให้ตกเหวตกบ่อสด ๆ ร้อน ๆ ไปได้ไม่สงสัย ตัวนี้
รุนแรงตลอด เวลาท่านฝึกกรรมานท่านถึงดูตัวนี้ตลอด

พอตัวนี้สงบใจจะสบายนะ ใจเริ่มเป็นทุกข์ ตัวนี้ละก่อเรื่องขึ้นมา พอตัวนี้ค่อยสงบ
ลงไปใจจะสงบสบาย สงบลงไป ๆ ด้วยอำนาจแห่งการพิจารณา ท่านจึงยกให้อุสุกะอุสุภังนี้
เป็นยาปราบอันสำคัญมาก ตีอันนี้ลงไปให้มันเบาลง ๆ จากนั้นก็หนักมือขึ้น พอได้กำลัง
แล้วที่นี้หากรู้ได้ด้วยตัวเอง อันนี้จะหนักขึ้น ๆ ที่นี้มันหมอบนะ เวลาเอาจริง ๆ แล้วมัน
หมอบ หมอบจนกระทั่งที่ว่า โถ ไม่ใช่กูนี้เป็นอรหันต์แล้วเหอ ความจริงคือกิเลสมันนอน
ตอนนั้น ทางนี้ก็มาออกทำออกทาง แหม กูนี้เป็นอรหันต์น้อย ๆ แล้วมึง ตัวเทวทัตมันนอน
หรือมันไปไหนนะ สักเดียวโผล่ขึ้นมา โถ หลบไม่ทัน ลากโคตรลากแซ้วหนีไม่ทัน
มันจะเอาทั้งหมดทั้งโคตรทั้งแซ้ว เห็นไหมละกิเลสตัวนี้

อ้าว เปิดให้ฟัง ตัวนี้ตัวเป็นภัยต่อหัวใจของสัตว์โลก ภาคปฏิบัติฟัดตัวนี้ลงไปแล้ว
แสนสบาย พอตัวนี้สงบ เอา ถึงขั้นอนาคามี ตัวนี้ขาดสะบั้นลงไปแล้ว นี่ละความกดถ่วง
จิตใจหมด คือเรื่องกดถ่วงจิตใจให้ได้รับความทุกข์ความทรมาน และอ้อยอิ่งที่สุดคือตัวนี้
นะ ตัวนี้ดังลง ทางนี้ก็จมลง ๆ หนักมากที่สุดคือตัวนี้เอง เวลาชดตัวนี้ให้เบาลงจิตค่อยฟื้นขึ้น
พอฟาดขึ้นราคาตะณหาขาดสะบั้นออกจากใจแล้ว จิตไม่มีกดถ่วง เหาะลอยขึ้นไปเรื่อย ๆ
ดังที่พระอนาคามี พระอนาคามีเป็นยังไงท่านไม่กลับมาเกิดอีก มีก็ชั้นในพรหมโลก มี ๕
ชั้น อวิหา อตปปา สุทัสสา สุทัสสี อภิภูจจา นี้เรียงลำดับไว้สำหรับผู้บำเพ็ญที่มีความช้า
ความเร็วต่างกัน ถ้าผู้ที่ฝึกเดียวถึงอภิภูจจาเลยก็ผ่านไปเลย ไม่ต้องมาเรียงลำดับชั้น
เรียงลำดับกิเลส เรียงลำดับธรรม ต่อสู้กันไป เวลาตายแล้วไปชั้นนั้น ๆ

ไม่ตายก็ตาม รู้ จิตพอได้ระดับ เช่น สอบได้ ๕๐% นี้ได้ระดับพระอนาคาแล้ว
สำหรับผู้ดำเนินอย่างเชื่องช้าต้องไปเป็นลำดับ พอได้ออนาคาแล้วที่นี้ฝึกซ้อมอันนี้ขึ้นไป

ค่อยก้าวขึ้นไป ๆ จากอวิหาก็ อดัปปา แล้วก็เคลื่อนสู่ สุทัสสา สุทัสสี คือฝึกซ้อมเข้าไป ละเอียดเข้าไป ถึง อกนิฏฐา อันนี้หมดโดยสิ้นเชิง ตั้งแต่เริ่มต้นมาแล้วจิตดวงนี้จะไม่ถูกกด ถูกถ่วงลง จิตดวงนี้จะค่อยเบาเหมือนสำลี เบาขึ้น ๆ ฝึกซ้อมนี้เกรียงไกร รวดเร็ว นี่ท่านว่าสติปัญญาอัตโนมัติ ขั้นนี้ไปละเป็นอัตโนมัติ มีแต่จะก้าวให้หลุดพ้นโดยถ่ายเดียว คำว่าถอย ไม่มี ดูในหัวใจเจ้าของ เวลาถูกกดถ่วงคืออะไร พออันนี้ขาดลงไปแล้วไม่มีอะไรกดถ่วง ดิต ขึ้น มันก็รู้ ดิตขึ้นละเอียดแคไหน ๆ ก็รู้ จิตยิ่งหมุนเข้าเรื่อย ๆ ฟาดถึงขั้นอกนิฏฐานี้จะเต็ม ภูมิ พออันนี้ขาดสะบั้นลงไปเต็มภูมิแล้ว ผิงถึงนิพพาน อยู่ในหัวใจ ถามอะไร พระพุทธเจ้า ไปทานิพพานอยู่ตลาดไหนมาสอนพวกเรา ตลาดหัวใจท่านเอง ก็เลสก็อยู่ในตลาดเดียวกัน ได้นั้นแล้ว ฐันนั้นแล้วมาสอนได้อย่างเต็มภูมิ

นี่พูดถึงเรื่องการภาวนาเพื่ออรรถเพื่อธรรม อันเป็นทางของพระเรา บวชมาเพื่อ มรรคเพื่อผล มรรคผลนิพพาน ต้องมีการชำระสะสางอย่างนี้เป็นลำดับลำดับไป ผลที่จะ ติดตามไม่ต้องสงสัย ขอให้มึภาคปฏิบัติติดตามกันไปเถิด ผลจะต้องเป็นไปโดยลำดับลำดับ แต่ไม่มีใครปฏิบัติ เอาแต่ความจำมาเป็นมรรคเป็นผล ให้สำเร็จเป็นโสดา สกิทาคา อนาคา อรหัตต์ ไปอย่างนี้ โสดากับโสดามันก็ไปด้วยกันนั้นแหละ เดาเรื่อย อรหัตต์อรหัตต์ก็หันไป ทางโน้นหันไปทางนี้ มันไม่ไปหันตามทางพระพุทธเจ้า มันหันไปแบบนั้น หันใส่นรกอเวจี หันใส่นรกนั้น หันใส่นรกนี้ไป นี่หันของกิเลส เข้าใจใหม่ หันของพระพุทธเจ้าฟาดกิเลสขาด สะบั้นลงไป ไม่ถามทานิพพาน ถามหาอะไร

นี่เราพูดถึงเรื่องศาสนา เวลาในเมืองไหนที่จะมากยิ่งขึ้นกว่าเมืองไทยเราพระเถร แล้ว เทียบกันเข้า พระเถรมากควรจะมีความสุขความสงบเย็นใจมากสำหรับผู้บวช และ ประชาชนผู้เข้าไปเกี่ยวข้องกับพระ กลับกลายเป็นพินเป็นไฟเผาไหม้กันได้สบายเลย เวลา นี้ทั้งพระทั้งโยมเอาไฟเผากันตลอด ความหมายของศาสนาไม่มี เพราะกิเลสเข้าไปตีตลาด อยู่ในหัวใจพระ อยู่ในกิริยาของพระ ของวัดของวาของประชาชน คละเคล้ากันก็เหมือนไฟ ได้เชื้อ เผากันแหละ ๆ ไปอย่างนั้น ศาสนาไม่มีความหมายเพราะไม่ได้สนใจปฏิบัติ พวกกัน พินิจพิจารณา

สิ่งเหล่านี้มันอยู่ในหัวใจใครเป็นทุกข์ด้วยกันทั้งนั้นแหละ การสอนนี่ก็สอนเพื่อให้ แก่ แก่ตามขั้นตามภูมิของตัวเอง เราพูดถึงเรื่องศาสนาเสื่อม-เจริญ เวลาที่มันเสื่อมเอา มากทีเดียว พระไม่รู้จักอายุ เป็นพระหน้าด้านมีมาก ที่มีหิริโอตตปปะมีน้อยมากทีเดียว นี้ ละหิริโอตตปปะเป็นผู้จะทรงมรรคทรงผลตามทางของศาสดา ผู้เป็นอลัชชิตา หาความ ละอายไม่ได้นี้ นรกหลุมไหนมันเหมาได้หมด มันเหมาของมันแล้วยังไม่แล้ว มันยังจ้อง

นรกรนี้ไว้เพื่อให้โคตรของมันมาตกรกรอีก พวกพระเปรตพระผี พระอรัชชิตา ไม่มียางอาย มันไปจอนกรไว้แล้วยังไม่แล้ว มันยังจองไว้เพื่อโคตรเพื่อแช่พวกหน้าด่านของมันอีก ให้ แผลกไปตาม ๆ กันหมดนะ

เอาดู พุดนี้ธรรมะเป็นของกลาง นำมาปฏิบัติทุกคน ผู้เทศน์นี้ก็ฟังธรรมปฏิบัติ ธรรมเหมือนกัน ฟังอรรถฟังธรรม พร้อมทั้งจะปฏิบัติตามธรรมทุกด้านเหมือนกัน เราไม่ได้ เหนือใครทั้งนั้นแหละ เราเอาธรรมเหนือโลกสงสารมาสอนพวกเรา พวกหูป่าตาเถื่อน มัน น่าทุเรศนะ ยิ่งมากนะเวลานี้พระ มาทุกแห่งทุกมุม ทำลายไปทุกแห่งทุกหน สุดท้ายพระต่อ พระดูกันก็จะดูไม่ได้ มันขวางหูขวางตาดูไม่ได้ ดูสัตว์สาราสิง ดูเด็กดูเล็กดูคนทั่ว ๆ ไปดูได้ ตามชั้นตามภูมิ ไม่มีอะไรสนใจสนใจแสดงตา ดูสัตว์ก็นำรักไปเสียประเภทของสัตว์ สัตว์ ประเภทไหนก็นำรักไปตามประเภท เด็กประเภทไหนนำดู คนทั่ว ๆ ไปดูก็มีความเมตตา เสมอหน้ากันไปเรื่อย ๆ ไม่สะดุดใจเหมือนดูพระดูเณรตัวอรัชชิตา หากความละอายบาป ไม่ได้ นี้ดูไม่ได้เลย ขวางหูขวางตาขวางใจขนาดไหน พระดูพระจนดูไม่ได้ ผู้หนึ่งปฏิบัติอยู่ ผู้หนึ่งทำลายให้เห็นต่อหน้าต่อตา มันเข้ากันได้สนิทยังงพระเรานะ นี้ละที่ว่าดูพระมันดู ไม่ได้ เพราะอย่างนี้เอง

เพราะพระเป็นผู้รักษาธรรมวินัยด้วยกัน แต่ทำไมมาทำลายหลักธรรมหลักวินัย เหยียบหัวพระพุทธรูปเจ้าต่อหน้าต่อตา ของผู้ที่เคารพกราบไหว้บูชาพระพุทธรูปเจ้าอยู่ ตลอดเวลานี้ มันดูกันได้อย่างไรคนเรา นี้ละมันเสียตรงนี้ โห มันน่าละอายชาวเมืองนอกเมือง นานาเขาเหลือเกินนะ ไปไหนโอ้อ่าฟูฟ่าโก้ เป็นพระเจ้าผู้พระขุนนาง พระเจ้าพระนาย กิเลส ครอบหัวมัน ชีรดหัวมัน นี่คือกิเลสนั่นเองเป็นเจ้าของนายเหยียบหัวพระ เจ้าของยังโอ้อ่าฟู ฟ่า เป็นเหมือนว่ามีราชการงานเมืองใหญ่มากนะ ยิ่งมากนะ พระสมัยปัจจุบันนี้ยิ่งมาก ทีเดียว ลืมเนื้อลืมตัว ถึงขนาดหยิ่งจนไม่มียางอาย มันเป็นอย่างงพระพวกเรา อยู่ในวัดป่า บ้านตาดนี้มีมากน้อยเพียงไร ให้หนีจากนี้ ออย่าอยู่ในนั้นะ มันดูไม่ได้นะเวลานี้ ดูที่ไหนก็ พอดูได้ แต่เวลามาดูพวกหัวโล้น ๆ ผ้าเหลืองด้วยกัน มันกลับดูไม่ได้ มันหยาบเอานักหนา หรือมนุษย์เราแท้ ๆ เป็นพระแท้ ๆ ควรจะมียางอายบ้าง ทำไมจึงให้แสดงแทงตากันจนถึง ขนาดดูกันไม่ได้มีอย่างเธอ มันเลวขนาดไหนพระพวกเรานี้ละ

นี่วิธีท่านปฏิบัติ ต้องเอากันอย่างจริงอย่างจังแก้ไขตัวนี้ พอดตัวนี้ขาดลงไปแล้วจิต ติดเลย นี้ละพระอนาคามีไม่กลับมาเกิดอีก คือตัวนี้เป็นมหาภัย ในบรรดากิเลสที่เต็มหัวใจ สัตว์ ตัวนี้เป็นตัวเสนาบดีอันใหญ่โต อวิชาเป็นกษัตริย์วัฏจักรครองอยู่ในหัวใจ มันไม่ได้ ทำการทำงานอะไร เป็นแต่ว่าสั่งเสีย ส่งอุบายวิธีการต่าง ๆ ออกมา ๆ ให้พวกนี้ออกสนาม

รบ พวกเสนาบดีใหญ่คือกามกิเลสราคะตัณหา ออกทำแบบหน้าด้านเลย พอตัวนี้ตายแล้ว ก็ยังเหลือแต่อวิชชา ไม่มีบริษัทบริวารก็ไม่มีอำนาจ เดียวมหาสติมหาปัญญาตามเข้าไปก็เผาเหล็กไม่มีอะไรเหลือเลย ว่างหมดที่นี้

ความทุกข์เท่าเม็ดหินเม็ดทรายในหัวใจของผู้สิ้นกิเลสแล้วไม่มี ว่างั้นเลย ไม่มีเลย ตั้งแต่วันกิเลสสิ้นซากลงไป กิเลสนั้นละตัวสร้างทุกข์ ต้นเหตุมันอยู่ที่นั่น พออันนั้นขาดลง ไปจากใจ เป็นบรมสุขที่เลิศเลอสุดยอด เลยสมมุติไปแล้ว ให้พากันปฏิบัติ ไม่ได้มากน้อย อะไรก็ขอให้ได้ภาวนาทำใจให้สงบ อย่าให้มันเตลิดเปิดเปิงด้วยความคิดความปรุงเรื่องนั้น เรื่องนี้จนเกินเหตุเกินผล ยับยั้งชั่งตัวไม่ได้เลย ตายจนนะชาวพุทธเรา เวลาคิดอ่าน ไตร่ตรองหน้าที่การงานก็ให้คิด เวลาที่จะคิดอรรถกถาธรรม หักห้ามความชั่วของตัวที่มันจะเผาตัวนั้น ก็ให้หักห้ามไม่ให้คิด จะพอมันที่แก้ภัย เหมือนโรคมียาแก้แล้วก็ยังพอเป็นไป อันนี้มีแต่กิเลสไม่มียาแก้ไม่ได้นะ ต้องมียาแก้ มันถึงจะค่อยดิบค่อยดีขึ้นไป เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านี้ พอสมควรแก่เวลา

กฐินปีนี้วันออกพรรษาดูเป็นวันที่ ๑๐ ตุลาคม วันที่ ๑๑ เป็นวันเสาร์ นั้นละกฐิน สำหรับวัดนี้ กฐินวันที่ ๑๑ ตอนเช้าเลย กรุณาทราบตามนี้ คือวัดทั้งหลายสายหลวงปู่มนจะ รอวัดนี้อยู่ตลอดเวลา พอวัดนี้เคลื่อนปีบทางนั้นจะออกตามกันเลย นี่รออยู่จังหวะอันนี้ เรา จึงกำหนดวันให้เสียว่า วันที่ ๑๐ เป็นวันออกพรรษา วันที่ ๑๑ ก็เริ่มทอดกฐินเลย จากนั้น ไปแล้วบรรดาลูกศิษย์ลูกหาตามวัดต่างๆ ก็เอานี้เป็นรากฐานปิ้ง แล้วต่อจากนั้นเรื่อย วันที่ ๑๑ ตอนบ่ายก็จะมีทั่วๆ ไปทอดกฐิน วันที่ ๑๒ ฟาดเต็มวันเลย จากนั้นก็กลับบ้านเลย กำหนดเอาระยะนี้เสียพอดีละ

โยม ขอโอกาสถามนิดหนึ่ง ถูกต่อถูกแตนต่ออยนะคะ ว่ามันไขขึ้นนะคะ ยังไงถึงสงบ หลวงตา อ้อย.มันหมดพิษมันแล้วมันก็สงบเอง ตอนพิษมันแรงไขขึ้นปัจจุบันเลยละ ก็มันหมดทั้งรัง พระมาดูข้างหลังเรานี้ คือมันต่อโดยตรงไหนมันจะเป็นจุดแดง ๆๆ หมดแผ่นหลังเลย ตามหัวก็มี มันเอาเต็มเหนี่ยวของมัน

โยม ใส่ยาด้วยหรือเปล่าเจ้าคะ

หลวงตา ไม่ใส่ ไม่ใส่อะไรเลย ปล่อยเลยเทียว ก็เป็นไขตั้งแต่บัดนั้น ขึ้นกฐินแล้วมัน ก็เป็นของมันเอง ไขหลักธรรมชาติ ไขพิษต่อต่อ จนกระทั่งตีสองจึงค่อยสงบลง ๆ มันสงบเองนะ ตั้งแต่สี่โมงเย็นถึงตีสอง เขาว่าเด็กเป็นไข ถ้ามเขามันต่อต่อก็ตัว เห็นรอยมัน ต่อต่อสองตัว ต่อต่อเด็กสองตัว อายุ ๑๕ ปีเป็นไขได้ ต่อต่อเรานับไม่ได้เลย เป็นแผ่น ก็คือเรา รักษาชีวิตเด็ก มันหากฎในสัญชาตญาณที่รับผิดชอบกันนะ ไม่ต้องบอกมันเป็นของมันเอง

เพราะมันเป็นช่องเล็ก ๆ รั้งต่ออยู่ตรงนี้ พอไปจับปั๊บบันก็กระเทือน แล้วมันแตกฮือออกมา ต่อยเด็ก พอเด็กร้องจ๊ิก มองดูมันเป็นต่อ เรายันนั้นเลย มันเป็นช่อง เราปิดเด็กด้วยนะ พอรู้ว่าต่อต่อยเด็ก เด็กร้องจ๊ิก มองดูเป็นต่อ เราก็ปิดหลังเด็กเลย เราก็ยืนตันไว้เลยนะ สุดฤทธิ์มัน สุดฤทธิ์เลย เราก็ยืนเฉยเลย เสร็จแล้วก็เดินออกมาอย่างสบายไม่มีอะไร เด็กไข้ เราก็ไข้

โยม พ่อแม่ครูจารย์ยังเดินสบาย

หลวงตา ตอบยาก ก็มันเป็นอย่างนั้น อย่างที่ว่าพระร้องอยู่ข้างหลัง เรายกไม้ขึ้นบนบ่า คือเราจะแบกเอง พระจะแบกเราไม่ให้พระแบก เราก็แบกเอง ยกขึ้นแถววัลย์มันเกี่ยวรั้งแทน โอ้ย ถูกเราก็พริบออกมาก็ใส่ พระก็ร้องลั่น ท่านเพิ่งแหละองค์หนึ่ง โอ้ แทน ๆ ลั่น เราเฉย พอออกมาเราบอกให้พระวางไว้ก่อน มันเป็นอะไรแทนอะไรเราว่า เลยไปวางต้นเสา คือพระหันหน้าไปทางโน้นแล้ว ค่อนต้นเสายาวไปทางเรา เราแบกข้างหลังท่านแบกข้างหน้า ถ้าสมมุติว่าเราทิ้งไม้ ไม้ทับคอท่านตายจะว่ายังไง นั่นละเรื่องใหญ่ที่มันทำให้เฉยนะ พอรู้อย่างนั้นเราก็เฉย พระองค์นั้นไม่รู้จะว่าแทนต่อยเรา เพราะเราไม่มีอะไรจนกระทั่งไปโน้นบอกให้พระปลงไม้ลงก่อน มาดูรั้งแทนมันแทนอะไรว่าอย่างนั้นนะ

ชมการถ่ายทอดสดทุกวัน ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th